

N:o 46.

Af herr **A. Norrman**, om förhöjning af anslaget till fortsättnings-
skolor m. m.

Sedan Riksdagen på Kongl. Maj:ts framställning anvisat ett förslagsanslag af 30,000 kronor till understöd för aflöning af lärare vid fortsättningsskolan, bestämdes genom kongl. kungörelsen den 11 september 1877, att skoldistrikt, som ordnar fortsättningsskolan i hufvudsaklig öfverensstämmelse med de i samma kongl. kungörelse anförda grunder, må såsom understöd för de lärares aflöning, som i denna skola undervisa — — erhålla bidrag af allmänna medel med 75 kronor för 6 veckors undervisningstid, under vilkor, att skoldistriktet för lärarens aflönande tillskjuter lika stort belopp.

Såsom allmänt känt är, utbetalas till folkskolan utaf statsmedel $\frac{2}{3}$ af kostnaden för lärares och lärarinnors aflöning. Det kan må hända anses underligt, att för fortsättningsskola icke erhålles statsbidrag till lika proportion, då ju densamma verkligen är en fortsättning af folkskolan; men detta förhållande beror antagligen dels derpå, att fortsättningsskolan är en mycket nyare inrättning än folkskolan, och dels derpå, att den ansetts vara mindre nödig än denna. Det torde dock finnas skäl att anse den förra lika nyttig och nödig som den senare och därför i statsanslag bevilja för fortsättningsskolan $\frac{2}{3}$ af kostnaden likasom för folkskolan. Man har ofta hört klagas, att folkskolan är alltför teoretisk och arbetar med för många läroämnen, äfvensom att den borttager allt för mycken arbetskraft, som i dessa tider kunde väl behövas i det praktiska, och låter barnen för sent komma till öfning i vanligt arbete, i ty att äfven 13- och 14-åringar, som borde få börja med sådant arbete och som kunde vara sina föräldrar eller målsmän till mycken hjälp, nu till det mesta sysselsättas uti den egentliga folkskolan. Dessa olägenheter kunna till stor del afhjelpas genom inrättande af fortsättningsskola; ty denna innefattar endast helt få de vig-

tigaste ämnen, den kan och bör vara praktisk (och är det äfven vanligtvis), den upptager endast högst 6 veckor om året, och der sådan skola finnes, kunna barnen, om de börjat i rätt tid och skött sig väl, få afgangsbetyg redan vid 13 eller 12 års ålder, utan skada för den vid 14 eller 15 år börjande nattvardsskolan. Alltså blir härigenom möjligt att mestadels använda 13- och 14-åringarna till vanligt arbete; och allmänheten får derigenom ett större intresse för att hålla sina barn ordentligt i folkskolan, så att de måtte i god tid få afgangsbetyg derifrån, hvilket intresse således äfven ganska fördelaktigt inverkar på den egentliga folkskolan genom jemnare skolgång. Ehuru visserligen redan nu många fortsättningsskolor äro här i riket inrättade, hvilket äfven synes deraf, att det ursprungliga anslaget måst höjas från 30,000 till 50,000 kronor för år och ändå icke räcker till, så finnas dock ganska många, i synnerhet mindre, församlingar, som draga sig för kostnaden och därför underlåta att inrätta sådana skolor, i betraktande deraf, att de redan förut verkligen hafva mycket dryga kostnader för sitt skolväsen. Dessa betänkligheter skulle antagligen på de flesta ställen häfvas, om äfven för fortsättningsskolan lemnades $\frac{2}{3}$ i statsanslag, så mycket mer som de flesta mindre församlingar torde kunna nöja sig med en enda gemensam fortsättningsskola. På dessa nu anförda grunder tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att statsanslaget till fortsättningsskolor hädanefter må utgå med $\frac{2}{3}$ af hela kostnaden eller högst 100 kronor för år, och att för detta ändamål höja det nuvarande förslagsanslaget från 50,000 till minst 75,000 kronor för hvarje år.

Om remiss till statsutskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 januari 1898.

A. Norrman.

Uti föregående motion instämma:

Carl G. Grundell.

Carl H. Björck.

Nils Svensson.

Anders Olsson.

A. P. Johansson.